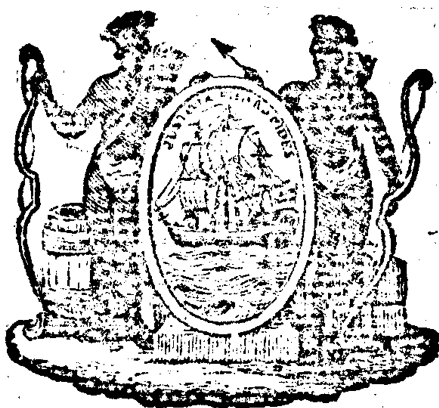
N°. 30. A°. 1837.

ZATURDAG, den 15den APRIL.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

Extracten uit de NEDERLANDSCHE COURANTEN, *tot en met den* 25sten *Februarij* 1837.

Groot-Brittannie.

LONDEN, 1 Februarij.

In het Hoogerhuis heeft Lord Fingal het adres van antwoord op Z. M. troonrede (*) voorgesteld, en daarbij betreurd, dat de burgeroorlog in Spanje nog niet geeindigd was; doch het streelde hem dat onze medewerking van nut was geweest en de Britten zich heldhaftig gedragen hadden. Hem waren de gegeven bevelen nopens de bewegingen in Portugal de meest oordeelkundige voorgekomen, welke hadden kunnen worden gelast. Wat de binnenlandsche aangelegenheden betrof, stond hij vooral bij Ierland stil, en achtte het noodzakelijk dat de Iersche bevolking dezelfde regten en vrijheden als de Engelsche zou genieten; dat het daarom ruimer gemeentelijke vrijheden moest erlangen, dat het bevoegd en geneigd was de gemeentelijke zaken zelf te regelen, enz. Engeland, zeide hij, heeft eene edelmoedige, verwantschappelijke staatkunde jegens Ierland beginnen te volgen, en die staatkunde zou, hij twijfelde er niet aan, blijven gevolgd worden (*Hoor*). Hij was overtuigd dat het de ernstige wensch van Zr. Ms. eersten Minister was, om die te blijven volgen.

Lord Suffield ondersteunde het adres, en drong vooral op den gunstigen staat des lands aan, wijzende op het meerdere der inkomsten (2,500,000) in 1836 boven het jaar te voren.

De Hertog van Wellington verklaarde, dat hij zelden eene troonrede of een adres gehoord had, die minder aan aanmerking onderhevig waren; hij zou dus ook minder naar aanleiding daarvan, dan naar de redenen der twee vorige sprekers twee bezwaren voordragen. Het eene gold de oprigting van de zoogenaamde nationale vereeniging in Ierland, waaraan een der sprekers grootendeels de rust op dat eiland had toegeschreven, ondertusschen dat Ierland door een deel der wetgeving zou zijn gedrukt geworden. De Hertog wraakte echter de oprigting van de genoemde vereeniging, vond die strijdig met de bestaande wetten en de staatsregeling, en alleen geschikt en strekkende om eerst gisting daarna beroerten in het land te doen ontstaan. De Hertog kon trouwens niet toestemmen dat er rust in Ierland heerschte; zelfs de aanspraak voegde, bij het berigt daarvan, als in eenen adem er bij, dat de tienden niet wel geïnd werden; inderdaad werden de geestelijken, die op de inning aandrongen, vermoord. Een volgend bezwaar trof Spanje. De redenaar keurde het viervoudig verbond in het afgetrokkene af, maar moest, om Z. M. in staat te stellen tot uitvoering van het overeengekomen en door het parlement erkende, zijne meening opofferen. Hij begreep echter altijd, dat de zin van het traktaat was, dat er *geene interventie* zou plaats grijpen. Hij dacht dat men de Spanjaarden geene soort van regeringsvorm moest opdwingen. Dit mogt noch Engeland, noch eenig land ter wereld doen. Het Britsche Lagerhuis zou daartoe evenmin een penning toestaan als de Fransche Kamer van afgevaardigden. De partijen in Spanje zouden er nu, evenzeer als in vroeger tijd, door lijden.

De Burggraaf Melbourne juichte het toe, dat er geene eigenlijke tegenkanting tegen het adres bestond; dit zou algemeene eendragt bevorderen. Hij vond die te meer noodzakelijk, vermits, ofschoon de aanspraak en het adres in gematigde bewoordingen vervat waren, dezelve toch onderwerpen behandelden, die later tot aanmerkelijk verschil van gevoelen konden aanleiding geven.

Hij hield vol, dat er in het algemeen diepe rust in Ierland bestond; uitzonderingen waren niet de algemeene regel. Hij betreurde het bestaan van de nationale vereeniging, en achtte de gronden van dat bestaan onvoldoende. Maar eene zamenspanning tegen de veiligheid van den staat maakte het aanwezen dier vereeniging niet uit; zoo lange gevaarlijke toeleg geschiedde toch in het geheim; de bedoelde vereeniging handelde volstrekt in het openbaar. Het houden van redevoeringen in volksvergaderingen maakte ook geene verstooring van de rust uit; ware dit het geval, dan was geen land in Europa zoo onrustig als tegenwoordig Engeland! (*Hoor, gelach.*) Wat Spanje aanging, deswege meende hij dat geenerlei *nieuwe* maatregelen genomen waren, en men zich bepaald had tot de strikte uitvoering van het vierzijdsch traktaat. Hij stemde volkomen het gezegde toe, ten aanzien van het beginsel van niet interventie maar Engeland had niet geintervenieerd. Er had, wel is waar, eene omwenteling in Spanje plaats gehad, welke veel bloed, en verlies van eigendom had veroorzaakt, doch zonder tusschenkomst van Engeland. De ministers zouden overigens alle opheldering nopens den staat van Spanje en hunne staatkunde nopens dat land geven, die zij vermogten.

Hierna werd het adres aangenomen.

In het Lagerhuis stelde de Heer Sanford het antwoord op de troonrede voor. Hij stelde inzonderheid de voordeelen in het licht; welke voor Engeland uit het twee-en-twintig jarig genot des vredes waren voortgevloeid, in tegenoverstelling van al de rampen, waarmede langdurige oorlogen Europa en dit Rijk overstelpt hadden. De aanspraak had de levendige hoop opgewekt, dat elk volgend jaar te hechter die banden zou snoeren, welke gelukkig tusschen ons en vreemde Mogendheden bestaan. (*Hoor, hoor!*) De volken begonnen in te zien, dat hun wezenlijk heil en hun bloei slechts door de weldaden des vredes konden worden verkregen. (*Langdurige toejuichingen*). Hoezeer alleenheerschende Vorsten of sluwe Ministers de landen in oorlogen mogten wenschen te dompelen, zij zouden ondervinden, dat de volken hun voorhouden zouden, dat zij beter hunne belangen en de belangen aller landen zouden behartigen, met het stelsel van handel, hetwelk thans gansch de wereld vervult, te beoefenen en na te leven; zij zouden het nu onmogelijk vinden eenig land, aan den geesel des oorlogs bloot te geven. — Hij doorliep vrij uitvoerig elke zinsnede van de aanspraak, vond noch in Spanje, noch in Portugal eene bepaalde tusschenkomst dezerzijds, sprak voorts over de kwijning van den landbouw, over het voordeelige van de invoering van armenwetten in Ierland, over het nuttige van eenige hervormingen, en ten slotte over de noodzakelijkheid, dat beide huizen van het Parlement, in tegenovereenstelling met het gebeurde in vorige zittingen, zamen in vrede leefden.

De Heer Stuart drong met kracht de noodzakelijkheid aan, dat aan Ierland dat vertrouwen verleend werd, dat aan hetzelve, als een deel des Staats, toekwam; zonder dat, zou de woeling en onrust daar te lande bezwaarlijk kunnen worden tegengegaan.

De Heer Roebuck stelde den strijd tusschen de Tory- of aristocratische en de democratische partij in het licht, welke thans in Groot-Brittannie, of liever allerwege, gevoerd werd. Ofschoon het waar mogt zijn, dat de democratische partij in ons Hoogerhuis eene kleine minderheid uitmaakt, zoo werd zij nogtans buiten de zaal te sterk ondersteund dan dat zij zoo ligt ten onder gebragt zou kunnen worden. Van 1688 tot 1830 was Engeland met de daad niets dan eene aristocratische republiek geweest. Het volk kwam in laatstgemeld jaar tot het besluit niet langer de soort van overheersching te dulden; en indien de aristocratische partij in 1830 haren tegenstand tegen de eischen des volks had durven volhouden, dan zou de twist misschien door wel iets anders dan eene parlements-acte zijn beslecht; ofschoon dezelve dan nog altijd voortduurt, ten gevolge van het weder met vernieuwde krachten optreden der Toriepartij en het beschouwen der inwilligen van 1830 als dorre bepalingen, zonder geest noch merg, louter door den drang der tijden ontrukt. Het gedrag der Whigs in het bestuur had daartoe niet weinig bijgedragen, en de radicale spreker zeide rondweg, dat de Whigs het volk bedrogen hadden, dat deze »niet beter dan Tories waren.» Aan hun bestuur was het te wijten, dat Engeland als over den afgrond eener omwenteling zweefde; zij hadden zich als bemiddelaars tusschen twee strijdige partijen opgeworpen, en hadden slechts het bestaande behouden. De Hervormde Kerk van Ierland moest vernietigd, of de tienden als nationaal eigendom beschouwd worden; het ministerie had zich door de Iersche partij op het sleeptouw moeten laten nemen, omdat het de radicalen opgeofferd had: slechts de radicale partij maakte, zijns inziens, de ware volks vertegenwoordiging uit.

Deze rede vond in de Heeren Beaumont en James ijverige bestrijders; zij beweerden, dat het volk geene verdere organieke veranderingen noodzakelijk keurde, dan het ontnemen van de erfelijkheid aan het pairschap, en dat de hervorming voor het tegenwoordige ver genoeg was voortgeschreden. De laatste Spreker betoogde bovenal, dat de Whigs in een zeer moeijelijken stand tusschen de uiterste partijen geplaats waren, en vooral door de hardnekkigheid van de radicalen veel moesten lijden; dat zij zich echter door geenerlei loutere bespiegelingen zouden laten vervoeren, en zich in hunnen gematigden voortgang met de goedkeuring en de medewerking der meerderheid des volks meenden te mogen vleijen.

(*) *Zie ons No. 27.*

De Heer Hume ondersteunde mede de Ministers, doch beweerde dat er nog vele hervormingen noodig waren, en onder andere de geheime stemming bij de verkiezingen werd gevorderd, die in eene motie zou worden voorgeslagen.

Sir R. Peel achtte het hoogst onstaatkundig eene beraadslaging van dezen aard, reeds terstond bij de opening van het parlement uit te lokken. Wat het adres betrof, hij zou het niet bestrijden, maar maakte gelijke aanmerkingen als de Hertog van Wellington in het ander Huis nopens Spanje. Hij beweerde voorts, dat het viervoudig traktaat slechts medebragt, dat wij Spanje met onze *zeemagt* zouden mogen ondersteunen; hij vertrouwde dus, dat wij op geene andere wijze het bestuur der Koningin zouden hebben bijgestaan. Zoodra men het beginsel van niet-tusschenkomst te na kwam, zouden de despotieke regeringen evenzeer regt hebben om in andere zaken tusschen beiden te treden, en dan ware het met de algemeene rust gedaan. Hij wees aan, dat de rust in Portugal nog geenszins, zoo als men vroeger verkondigd had, was wedergekeerd, en klaagde er over, dat onze tusschenkomst in de inwendige zaken aldaar de levens en eigendommen der Britten, vooral in de hoofdstad, zoo zeer in gevaar gebragt had, dat wij genoodzaakt waren enkel daarvoor eene aanzienlijke scheepsmagt op den Taag te houden. Die tusschenkomst had onze goede verstandhouding met Frankrijk zeer verflaauwd.

Lord Palmerston nam kortelijk de verdediging zijner staatkunde tegenover den vorigen spreker op. Hij stemde deszelfs uitlegging van het viervoudig traktaat toe. Des noodig, zou hij echter aanwijzen, dat onze tusschenkomst in Spanje niets anders dan die medewerking was geweest, welke door het verbond werd toegelaten. Dat latere nieuwe geschillen in Portugal ontstaan waren, kon der vroegere verzekering, dat er toen rust aldaar bestond, niet schaden. De bescherming van Britsche personen en eigendommen kon niemand ten kwade duiden. Overigens zou hij ook hieromtrent, bij aanvrage, uitvoerige inlichtingen geven.

Hierna werd het adres reeds voorloopig goedgekeurd.

Frankrijk.

PARIJS, 13 Februarij.

Er wordt onmiddelijk te Parijs een van Weenen komend Hollandsch diplomaat verwacht, alwaar de voorbereidende schikkingen tot het openen van eene nieuwe conferentie getroffen heeft, die, ter vereffening der hollandsch-belgische geschillen, te Berlijn zoude geopend worden. men verzekert, dat het kabinet der Tuilerien zich genegen toont aan die conferentie deel te nemen, terwijl het Londensche kabinet tot dus verre zulks geweigerd heeft. Dit zou een nieuw onwedersprekelijk bewijs opleveren voor de weinige overeenstemming die thans tusschen het Fransche en Engelsche gouvernement heerscht.

— Gisteren werd er gesproken van tijdingen ontvangen uit 's Hage en Berlijn, betrekkelijk de hollandsch-belgische kwestie. Zoo men zeide, betrof het eene nota of acte van de Russische zijde, welke het Pruissisch kabinet verzocht dat door het onze wierd in overweging genomen en die betrekking had op de schadeloosstelling aan Holland uit te keeren, voor den afstand door dit rijk van een deel zijner koloniën aan Engeland gedaan, tijdens de oprigting van het Koningrijk der Nederlanden, en die een bedrag van 5 à 6 millioenen zou beloopen. De Belgische gezant, le Hon, was, op het hooren dier tijding, in allerijl naar den heer Molé gesneld, welke even te voren de bewuste depeches van onzen gezant te Berlijn, Bresson, met de Russische nota ontvangen had.

Publieke Veilingen.

Ten Huize van den Vendumeester
S. F. FLU.
Woensdag, den 12den April 1837.

De KOFFIJ-PLANTAADJE *DE GOEDE VERWACHTING* cum annexis, gelegen aan de *Motkreek. f* 1499. — *Chs. Valleé.*

Advertentiën.

Transporten.

(7943) Den 5den April 1837. SEMIRE van VAN KOOPEREN, aan THEODORA CORNELIA HEIJDEN, van een bloot Erf, gelegen aan de *Princestraat*, bekend onder La. D. No. 852*a*.

Den 6den. M. N. MONSANTO, aan J. A. VOIGT, van een Erf en daaropstaande Steenen Voeten en Regenbak, gelegen aan de *Heiligeweg*, bekend onder La. C. No. 4.

Idem. CATHARINA JANE SMITH, aan JACOB JUDA, van het Huis, Erf en verdere daaropstaande Gebouwen, staande en gelegen aan de *Oranjestraat*, bekend onder La. A. No. 84.

Den 7den. W. H. LANS, Kurator en Weesmeester, aan ELIZABETH LEIJDENHOOP, van de *helfte* in een Erf aan de *Dominestraat*, bekend onder La. D. No. 374: aankomende den Boedel S. M. KLOPMAN.

Paramaribo, den 11 April 1837.
WENTHOLT.

A. VAN GELDER Hz.,

(15692) Heeft met de jongst aangekomen Schepen de volgende GOEDEREN ontvangen, als:

Supra fijne en ordinaire Dril; dito en dito Iersch Linnen; Engelsche en Zwitsersche Calicots en Doeken; 5/4 en 12/4 effen-, gedamasseerd- en gefigureerd Cambrix; Haircords; Vriesch- en Pool Bont; Shiamois; Gingan; blaauwe en zwarte Lakensche Rokken; dito Buisen met Tressen; *nieuw medische* Zomer-Jassen voor Heeren en Kinderen; dito Vesten; Engelsche Cravatten in soorten; supra fijn Linnen Boorden; Heeren en Dames Handschoenen; Moleskin-pantoffels; — Chacots, Degens en andere benoodigdheden voor de Officieren der Schutterij en Divisien.

Engelsche tafel- en schot Lampen; Pleten Olie en Azijn Stellen met Zilveren randen, van 7, 6, 5, 4 en 3 flesschen; dito Kandelaars met- en zonder Stulpen; Porceleine Thee Serviezen; Kinder dito; dito Lampetkannen en kommen; Zilveren Botermesjes; stellen Balanceer dito met Yvore hechten; Pleten flesschen Bakken; fijn geslepen Water-, Wijn- en Licquer Glazen; kleine en groote filtreer Koffijkannen; dito dito Bootlantaarns; Schrijf- en Scheerkistjes; Chais Tuigen; Zadels en Toomen; patent Engelsche Breukbanden; een compleet assortiment van Engelsche Gereedschappen voor Handwerkslieden; Plantagie Behoeften; Verfwaren; Zoete- en Lijn Olie; Roode- en Rijnwijn in kisten; Mineraalwater.

Roode Biet; Schorseneren; Ajuin; kasseer Vleesch; dito Worst, en onderscheidene Goederen meer.

M. J. COSTER & Co.,

(15689) Hebben ontvangen per Kapt. J. D. DIETZ:

ZILVEREN presenteer Bladen; dito Thee- en Koffij Serviezen; dito Lepels en Vorken; dessert Mesjes; dito Suiker Tangen; dito Zout- en Mostard vaatjes en Peperbussen; dito Breimandjes; Patent Potloden; Sigaren Tangetjes; Draagbanden Gespjes; Sleutelringen; &ct., &ct.

(15688) Aangebragt per de laatste Schepen en te bekomen in het PAKHUIS van

Degenhard & Kramer:

Zeeuwsche Aardappelen; Hoornsche WORTELEN; roode BIETEN in manden; Boter; Zoetem.- en Kommijne Kazen; gerookt Spek in ½ tonnen; dito Zoutvleesch; vaatjes Saucisjes; Worst; Rolpens; Hoofd Kaas; Paling; Mootzalm; beste Haring; Wammetjes; Labberdaan; Ansjovis; Zalm in blik; Rook- en Pater Vleesch; gerookte Tongen en Osse Haasjes.

Extra Roodewijn in oxhoofden en kisten; Bier in oxhoofden en tonnen; Jenever; Brandewijn; Seltzerwater; Likeuren, &ct. Koek; Banket en Suikergoed.

Vries en Pool Bonten; Linnen in soorten; diverse Manufacturen; Kramerijen; Glaswerk, en veel meerdere GOEDEREN.

Paramaribo, den 11 April 1837.

M. N. MONSANTO,

(15690) Heeft ontvangen per de *Concordia:*

Een assortiment Engelsche Goederen, bestaande in: Mans witte Hoeden met smalle- en breede randen; Naalden; blaauwe-, paarse- en roode Doeken; effen- en gecouleurde Neteldoeken; Batist katoen; Gingan (*van de Patroon van Lobiedse*), en diverse andere nieuwe Patronen.

En in Voorraad:

Amerikaansche bladen Tabak; Sigaren; gegoten en sperm. Kaarsen; Amerik. Blom; Hennip voor Stoom-Machinen; grof Zout; IJzeren- en Koperenwaren; Roode-, Madera- en Malaga Wijn; Bier; Cyder; Jenever; Brandewijn en diverse GOEDEREN meer.

(15678) De ondergeteekende voornemens zijnde eene reis naar Europa te doen, zoo verzoekt hij vriendelijk alle degenen die aan hem verschuldigd zijn, als ook die van hem te vorderen mogte hebben, zoo spoedig doenlijk te komen liquideren. — Hij presenteerd tevens voor civiele prijzen *a kontant* te Koop, zijne overgeblevene, ten zijnen Pakhuize nog voorradig zijnde *HOLLANDSCHE KOOPMANSCHAPPEN.*

Paramaribo, den 13 April 1837.
G. L. RÖPERHOFF.

OP FAVORABLE CONDITIEN
te Koop:

(15684) Het *HUIS* en *ERVE*, aan de *Wagenwegstraat*, La. D. No. 103. Adres bij

HENRY BRUDGWATER.

Paramaribo, den 14 April 1837.

(15676)
☞ Heden Avond vertooning van: *Tours d'Adresse*, enz., ten huize van S. H. BOAS.

(15685) H. BÖNNING en Echtgenoot verlaten de Kolonie.

(14200) Kapt. L. HUS, voerende het Schip *de Jonge Arie*, voornemens zijnde tegen *medio Mei* deszelfs retourreize te aanvaarden, recommandeert dien Bodem ter inlading van *SUIKER* en *KATOEN.*

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 13den dezer, de Nederlandsche Sloop *Bucklebury*, Kapt. F. GREGORY, van *Marowijne*, hebbende 2 dagen reis; Passagiers: de Heer BIDDERHASE en de Slavin HENRIETTA, de Korporaal J. BODERLER en de Jagers S. J. BAPTIST, P. DEIJERMANS, A. KUIJPERS, M. J. FURSTE, G. FERLIEN en J. MEIJER.

UITGEKLAARD.

Den 14den dezer, de Nd. Am. Brik *Clio*, Kapt. S. WATERHOUSE, naar *Portland*; lading: 190 vaten Melassie.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van B O O N & Co.